Kalocsa, 1888. október 6.– Budapest, 1958. augusztus 21.

Munkáscsaládból származott, édesapja géplakatossegéd, majd mozdonyvezető volt a MÁV-nál. Ötéves kora óta Szegeden élt. A piarista gimnáziumban érettségizett. 1913-ban Kolozsvárott, a Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemen jogtudományi államvizsgát tett. 1906. október 1-jétől 1926-ig a Magyarországi Vasút Központi Leszámítoló Hivatalánál dolgozott. 1918-ban belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, vezetőségi taggá választották, és vezetőségi tag lett a vasutasszövetségben is. A Tanácsköztársaság idején Szegeden a közalkalmazottak szakszervezetének az egyik vezetője. A francia megszállás alatt szolidaritási sztrájkot szervezett a tanácshatalom mellett, a szegedi szociáldemokrata pártszervezet tárgyalóbizottságának az elnöke volt. 1920. március 16-tól – a franciák kivonulása után – 1921. február 5-ig vizsgálati fogságban volt a szegedi Csillagbörtönben, majd tizenegy hónapra, Zalaegerszegre internálták. A munkahelyéről is elbocsátották. Szabadulása után nem tudott elhelyezkedni, ezért feles bérlő lett egy volt vasutas kollégája földjén. Később könyvelő egy biztosítóintézet szegedi főügynökségén. 1926-ban kiegészítő szigorlatot tett a szegedi egyetemen, ezzel megszerezte a doktori címet, majd 1931. októberben egységes bírói és ügyvédi vizsgát tett. Ügyvédi irodát nyitott Szegeden, főként a társadalom- és államellenes magatartás miatt üldözöttek védelmét vállalta, munkaügyi és társadalombiztosítási perekben szerepelt. 1923 és 1944 között a szociáldemokrata párt szegedi elnöke. 1935-ben és 1939-ben a szegedi kerületben elindult a választásokon, de nem szerzett mandátumot. A német megszállás után, 1944. április 4-én Nagykanizsára internálták, ahonnan május 27-én szabadult. A németek Szegedről való távozása után megszervezte a polgárőrséget. 1944. október 14-én a Vörös Hadsereg városparancsnoka rábízta Szeged polgármesteri teendőit, 1945. augusztus 24-ig állt a város élén. 1944. december 3-tól a Szegedi Nemzeti Bizottság, majd a városi törvényhatósági bizottság tagja. Bevonták az Ideiglenes Nemzetgyűlés Előkészítő Bizottságába. A december 16-i szegedi nagygyűlésen megválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé, 1945. szeptember 6-ig a törvényhozás politikai bizottságának a tagja. 1944. december 22-étől lemondásáig, 1945. július 22-éig igazságügy-miniszter. Ezután ügyvédi irodát nyitott Budapesten. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Csongrád és Csanád vármegyei választókerületben újra mandátumhoz jutott. 1946 decemberében a Peyer Károly által készített, a szociáldemokrata pártvezetés politikáját, mindenekelőtt a kommunistákkal való együttműködést bíráló memorandum egyik aláírója. 1950. június 14-én őrizetbe vette az ÁVH. A Budapesti Katonai Törvényszék szeptember 13-án koholt vádak – „háborús bűntett, a demokratikus államrend és a köztársaság megdöntésére irányuló szervezkedés vezetésének a bűntette, valamint folytatólagosan elkövetett hűtlenség” – alapján, mint a Kálmán József és társai per másodrendű vádlottját életfogytig tartó fegyházbüntetésre ítélte. Büntetését szeptember 20-án a Katonai Főtörvényszék másodfokon is megerősítette. 1955. december 14-én egyéni kegyelemmel szabadult. Az 1956. október 31-én újra megalakult Magyar Szociáldemokrata Párt vezetőségi tagjává választották. Ügyét először 1956. áprilisban vizsgálták felül, majd a már halála után, 1962. augusztus 6-án lefolytatott perújítási tárgyaláson a Legfelsőbb Bíróság mind az első-, mind a másodfokú ítéletét hatályon kívül helyezte.